

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Lumen Cordium

Szövünk fényessége

A megyesi római katolikus plébánia havilapja, VII. Évfolyam, 3. szám, 2011. Jún.- Júl.

Élvezd az
Életkorodat

„Kicsi a távolság a között az idő között, amikor túl fiatalok, és amikor túl öregek vagyunk”, mondta Charles Montesquieu. Bölcs mondás. Én is öregszem, de élvezem ezt az időt. Nem siratom a fiatalságomat. Elmúlt, szép volt, mégsem szeretnék még egyszer fiatal lenni. Nem riaszt az öregség. Kíváncsian várom, mi alakul ki bennem, és milyen tapasztalatokat szerzek a következő években.

Sokan másként vannak ezzel. Amikor a fiatalok, szeretnének végre felnőttek lenni. Szeretnék alakítani a világot és beleszólni annak ügyes-bajos dolgaiba. Később viszont félnék betölteni 30. életévüket, mert attól tartanak, hogy túl rövid ideig tart életük virágjának szakasza. Vagy rettegnek 40. születésnapjuktól, mert akkor végképp el kell búcsúzniuk fiatalságuktól. Még rosszabb az 50. születésnap. Ahelyett, hogy élveznék az élet teljességét, siratják az elvesztett időt. Az ilyen emberek sohasem a jelenben élnek. Nem tudják élvezni életük egyik szakaszának titkát sem, mert mindig vagy túl fiatalok, vagy túl öregek, de soha nincsenek megelégedve azzal az életkorral, amibe éppen vannak. Ezeknek az embereknek egyszer be kell vallaniuk, hogy soha sem éltek igazán. Mindig vagy túl fiatalok, vagy túl öregek voltak. Soha nem voltak jókor, jó életkorban. Soha nem élvezték ki a pillanatot. Minden idő és életkor jó. Nem szabad azonban összehasonlítani jelenlegi életkorunkat más korszakkal. Ha egészen benne élek a pillanatban, akkor feltárulok előttem éppen mostani életkorom titka. Felismerem azt a lehetőséget is, hogy éppen most legyen jelen, és éppen most éljek.

Anselm Grün

200 éve született Liszt Ferenc

A 2011-es évet, az európai zenei élet Liszt Ferenc emlékének és tiszteletének szenteli. Ki is volt Liszt Ferenc, hogy ennyit foglalkoznak vele az idei esztendőben?

1811. október 22-én született Doborjánban (ma Raiding) az előadóművészet csodája, ahogyan Liszt Ferencet gyermekkorában hívták. Bármilyen zenei lexikont nyitunk fel, a következőket olvashatjuk róla: magyar zongoraművész, karmester és zeneszerző. Csodagyerek volt, akire apja figyelt fel és kezdte tanítani. Első nyilvános fellépése 8 évesen volt Sopronban, majd Pozsonyban. Apjával Bécsbe költözik, itt Carl Czerny lesz zongoratanára. Első művei főleg zongoradarabok, ifjúkori alkotások. Egyetlen operapróbálkozása 1824-1825 között a Don Sanche. Párizsba költözik apjával továbbtanulás céljából, de nem veszik fel a híres Conservatoire-ba. Közben bejárja Franciaországot és Angliát és koncertezik. Apja halála után zongoraleckékből tartja fenn magát. Az 1830.-as júliusi forradalom, valamint Paganini játéka hatására megszállott gyakorlással fejlesztette tovább zongorista-képességeit. Első élettársával, Marie d'Agoult grófnéval bejárja Svájcot, Itáliát, ennek hatására született a Zarándokokévek c. zongoraciklus első két kötete. Marie d'Agoult volt Liszt három gyermekének az anyja. 1838-ban, a nagy pesti árvíz károsultjainak javára rengeteg koncerten fellép Bécsben. 1839-től 1847-ig tart világhírű zongoravirtuóz korszaka, amelynek során bejárta egész Európát. A virtuóz korszaknak, weimari letelepedése vetett véget, második élettársával, Caroline San - Wittgenstein grófnéval. Itt bontakozik ki karmesteri tevékenysége, és itt alkotja azokat a műveket, amelyekkel bekerül a zenetörténetbe, mint zeneszerző. A legfontosabbak közül: Les Preludes, Tasso, Orpheus, Hungaria szimfonikus költeményei, E-dúr és A-dúr zongoraversenyei, Esztergomi mise, Haláltánc, Transzcendens etűdök, Paganini-etűdök, valamint a Magyar rapszódia végleges alakjaikban mind a weimari időszak termései. 1861-ben elhagyja Weimart és Rómába költözik. Egy új Liszt Ferenc lép elének a Szent Erzsébet, Christus oratóriumokkal, Koronázási misével, valamint orgona és kisebb kórusművekkel gazdagította az egyházi zenét. Elele utolsó éveit Weimar-Róma-Budapest között tölti, rengeteg tanítványa van. Kezdeményezésére jött létre 1875-ben Budapesten a Zeneakadémia. Késői művei közül a Magyar történelmi arcképek, Funerálisok stb. már a következő zenei korszak előkészítői. 1886. július 31-én hal meg Bayruth-ban.

Liszt Ferenc nagy kort él, s alkotó munkára, s zenei termékenységére is a kivételes eréjű művészek közé tartozik. Szerzeményei közül teljesen önálló, eredeti, 649-et ismerünk, míg más zeneszerzők műveinek átirása zongorára, zenekarra, két zongorára, mintegy 420-at. Ehhez, ha hozzávesszük hat kötetet kitévő írásait, két kötetre menő Wagner-levelezéseit, karnagyi működését, amellyel szintén külön iskolát hozott létre, akkor némi összegezett fogalmat kapunk zenei életének utolsó pillanatig nem nyugvó tevékenységéről.

Liszt Ferencről sokat lehet beszélni, sok oldalról megközelíteni, de ami vele kapcsolatban a legfontosabb: Ne feledjük zenéjét!!! Ezt csak zenének hallgatásával érhetjük el, mert ahogy Kodály Zoltán mondta: „Zene nélküli lehet élni, de nem érdemes”.

Péter Zoltán

Család vagy karrier?

Korunk nagy kihívása a nők számára, hogy a családi életet válasszák, vagy inkább karrierjük építésén fáradozzanak. Ötven-száz évvel még az számít természetesen, ha az édesanya nem a munkahelyen, hanem otthon szorgoskodott, vezette a háztartást, főzött, mosott nevelte a gyermekeket,

és mégsem érezte magát szolgának, inkább szolgáltatót élte meg

anyai mivoltát. A mai társadalmi felfogás a nőtlől elvárja, sőt gyakran nem is követeli azt, hogy legyen munkahelye, mert a családban betöltött szerepét már nem tartja értéknak. Az esetek többségében először azt kérdezik meg tőle, hogy hol dolgozik, milyen sikeres a munkájában, és csak utána érdeklődnek családi állapotáról. A probléma nem a munkahellyel van. Nem kell egy nőnek feltétlenül otthon ülnie, hogy kiszolgálja a családot, inkább a fontossági sorrend felbomlása okoz, egyre nagyobb gondot. A nők jelentős hányada választja azt az utat, hogy először foglalkozik a karrierépítéssel, és ha az már szépen alakul, akkor, úgy gondolja, ráér anyai szerepet vállalni, esetleg talán még férjhez is megy. A baj ott kezdődik, amikor az előmenetel lassú és küzdelmes, és közben észre sem veszi, hogy lassan elmúlt felette az idő. Első látásra nehezebb útnak tűnik gyermeket vállalni, hiszen kivülről látszik mellyik az egyszerűbb: szépen felöltözni, elmenni a munkahelyre, végezni a dolgunkat, és a munkaidő lejártával otthagyni mindent, vagy egy csecsemő mellett 24 órán keresztül ügyelni: etetni, pelenkázni a picit, éjelenet felkelni miatta. Az anyai ösztön ott él a nő szívében, ezért szívesen teszi a dolgát. Aki felelősen vállalja a gyermeket, tisztlában van azzal, hogy a kisgyermeknek elsősorban az anyjára van szüksége és nem valamilyen más pótló eszközre. Az igazán szerető édesanya nem magának sajátítja ki a gyermeket, hiszen tudja, hogy Istené, aki őrá bízta. Ezt a nevelői feladatát komolyan és okosan végzi, nem irányítja a gyermeket, hanem terelgette próbálja szépen lassan önállóságra szoktatni. A szerető édesanya nem saját terveit akarja megvalósítani gyermekeiben, hanem hagyja, hogy azok megtalálják saját életútjukat. Nem folyton másra bízva őket, hanem időt szakít rájuk; nem másra hárítja a felelősséget, ha valami gond van. Nem koftósként tartja folyton maga mellett gyermekeit, és nem szereti annyira őket, hogy megfojtja „szeretetével”. A nevelői szerepet nem önmaga feláldozásaként éli meg. Folyton imádkozik értük. Az egészséges kapcsolatra jellemző, hogy csecsemőkorban szoros a függőség anya és gyermeke között. Ezt követi a fokozatos elengedés, majd a teljes autonómia. Ha azonban csecsemőkorban laza volt a kapcsolat, az anya sokszor később szeretné pótolni, ami károsan hat a gyermeke, mert éretlen, függő felnőtté válik, aki szociális problémákkal küzd, pszichésen megbetegszik, vagy képtelen lesz az egészséges kapcsolatra. Munkahely vagy család? A kettő nem zárja ki egymást. Minden a maga idejében. Az édesanyának a csecsemő mellett a helye, a beteg gyermeknek is az édesanyjára van szüksége, a tinédzser pedig már jobban örül annak, ha az anyu a munkahelyen dolgozik, és minél távolabban van tőle. Család vagy karrier? Minden nő eldönti, mi a fontosabb számára: a siker, a pénz, a gazdagság, az elismerés? Vagy az elégedett gyermeki kacaj és szerető ölelés, amikor egy csengő hang az mondja: „Anyu, milyen jó, hogy vagy nekem!”

Kőműves Larissa

Június Igeliturgikus naptára

1. 1Kor. 1,18-25
Mt. 5,13-19
2. ApCsel 1,1-11
Ef. 1,17-23
Mt. 28,16-20
3. Mak. 7,1-14
Mt. 5,1-12
4. ApCsel 18,23-28
Jn 16,23-28
5. ApCsel 1,12-14
1Pét 4,13-16
Jn 17,1-11
6. ApCsel 19,1-8
Jn. 16,29-33
7. ApCsel 20,17-27
Jn. 17,1-11
8. ApCsel 20,28-38
Jn. 17,11-19
9. ApCsel 22,30-33,11
Jn. 17,20-26
10. ApCsel 25,1-21
Jn. 21,15-19
11. ApCsel 11,21-13,3
Mt. 10,7-13
12. ApCsel 2,1-11
1 Kor12,3-13
Jn. 20,19-23
13. ApCsel 2,1-11
Jn. 20,19-23
14. 2Kor 8,1-9
Mt. 5,43-48
15. Jn. 3,14-18
Lk. 6,27-38

Páduai Szent Antal a szegények pártfogója

koporsó látható. Vajon kiknek a holttestét tartalmazza az koporsók? Gazdag fejedelmeket, világszép asszonyokat takar a szemfedő? Őt egyszerű ferences pap holttestét kísérik ilyen ünnepélyességgel. Vajon miért? Mert az egyik mohamedán pasa nem tűrte, hogy olyan lelkesen hirdetik az evangéliumot. Ezért mind az öt atyát lefejeztette. A hívő nép nagy tisztelettel nézi a vértanúk koporsóit. Közéleben áll Don Fernando a fiatal kanonok és láthatóan nagyon elgondolkodik. Visszatekint eddigi életére. Ugyan mit tett ő Isten országáért? Ezek a buzgó hírhírdetők életüket áldozták érte. Lassan benne is érlelődni kezd az elhatározás: követni példájukat, folytatni munkájukat! Néhány esztendővel később az afrikai Marokkóban találkoznak újra vele. Most már ő is a ferences atyák barna ruháját hordja és így indul a mohamedánok közé. Nemcsak életét, de nevét is megváltoztatta. Az előkelő Fernandót az Antal névvel cserélte fel. Éveken át nagy buzgósággal készült feladatára. Istennek azonban más tervei vannak vele. Megérkezése után néhány nappal megbetegszik és mire fölgyógyul olyan gyenge, hogy jámi sem tud. Előjárói hazarendelik. Útközben viharba kerülnek és hajójuk Szicíliában vetődik partra. Itt értesül arról a gyűlésről, amit Assisi Szent Ferenc hívott össze. Ő is elmegy, hogy szemtől szembe láthassa a szent rendalapítót. Társai nem sokat hederítenek rá, hiszen olyan rossz börtön van, hogy mindenkiben csak szánalmat ébreszt. Végre az egyik kolostor előjárója magával viszi. Ott a legutolsó munkákat bízzák rá és mindenki együgyűnek tartja a szótlán barátot. Csak akkor lepődnek meg, amikor egy különös eset folytán kiderült tudománya. Egy fiatal atya éppen újmiséjét akarta bemutatni. Az ünnepi szónok váratlanul megbetegedett és a kolostor tagjai közül senki sem mert készület nélkül a szószékre lépni. Ekkor a kolostor előjárója valami különös sugallatra Antalhoz fordult és megkérdezte: - Nem vállalnál el a szónoki tisztelet? Antal beleegyezően bólogat és rövid főhász után a szószékre lépett. Rendtársai csodálkoztak bátorságán és valamennyien kudarcra számítottak. Várakozásukban

azonban alaposan csalódtak. Antal olyan bölcsen beszélt a papi szolgáltról, hogy ámulatba ejtette hallgatóit. Mikor lépett a szószékről, mindenki úgy vélte, Isten rendkívüli szónokkal ajándékozta meg Szent Ferenc rendjét. Meg is bízták, hogy városról városra járva prédikáljon az embereknek. Beszédei hallatára megtelek a templomok, megtertek a bűnösök. Mikor pedig nem fért be a templomba, Antal a piactereken tartotta beszédeit. Így folytatta ezt éveken át, de lassan megfogyatkozott ereje. Ekkor Pádua városában telepedett le és csak itt prédikált. Ha meggyengült szíve meg is akadályozta az igehirdetésben, azért minden úton-módon szolgálni igyekezett Isten népét. Élt abban az időben Verona városában egy Ezzelinó nevű zsoldosvezér. Kegyetlen ember volt, sok ártatlan vér tapadt kezéhez. Városokat gyűjtött fel és mitem törődött a pápa fenyegetéseivel. Mikor ezt Antal megtudta, elhatározta, hogy fölkeresi a kegyetlen vezért. Ezzelinó katonái társaságában fogadta a híres barátot. Antal nem ijeszlették meg a fegyveresek és bátran, keményen megmondta az igazságot. - Vajon meddig akarsz meg dacolni Istennek, te kegyetlen zsamok? Vagy talán azt hiszed, hogy Isten nem hallja az ártatlan emberek jajkiáltását? Jaj neked, ha nem változtatás bűnös életeden! A teremben tartózkodó zsoldosok kardjukhoz kaptak, hogy végezzenek a vakmerő pappal. Ezzelinó leintette őket. Úgy meghattották a barát szívből jövő szavai, hogy megadta magát. Letérdelt Szent Antal előtt és ígéretet tett élete megjavítására. Ez volt Szent Antal utolsó útja. Ettől kezdve nem hagyta el a kedves Páduát, mert a betegség egyre inkább elhatalmasodott rajta. Nehezen kapott levegőt és ezért az egyik fa lombjai között helyezték el a függőágyban. Ekkor már a város közepében egy gazdag tiszteletjének kastélyában lakott. Itt jobb volt a levegő. Mikor közeledni érezte halálát, arra kérte társait, hogy vigyék vissza Páduába, ott szeretne meghalni. Útnak is indultak, de csak a város széléig értek. Itt felvette a betegek szentségét és közben Mária hálaénekeit imádkozta: Magasztos ének zendül szívemben, Ujjongó dal megváltó Istenemnek, Ki szemre vette szolgáló cselédjét, S boldogja lettem minden nemzeletnek. Mosolyogva költözött át a mennyei hazába, hogy találkozzon azzal a Jézussal, akit egész életében hirdetett. Az elmúlt században egy francia lelkipásztor, Szent Antal nagy tisztelője, fölállította templomában szobrát és alatta egy perselyt helyezett el ezzel a felirattal: Szent Antal kenyere. Ami pént összegyűlt, kiosztotta a szegényeknek. Peldája az óta elterjedt az egész világon. Ez a magyarázata, hogy minden templomban megtaláljuk Szent Antal szobrát és a perselyében dobott pénzt a rászorulóknak ajándékozzuk. Elsősorban tehát nem a pénzünkkel, hanem a szegények iránti szeretetünkkel nyerjük el kérésünk teljesülését.

Susan Horváth

16. 2 Kor. 11,1-11
Mt 6,7-15
17. 2Kor. 11,18-30
Mt. 6,19-23
18. 2Kor. 12,1-10
Mt. 6,24-34
19. Kiv. 34,4-9
2Kor. 13,11-13
Jn. 3,16-18
20. Ter 12,1-9
Mt. 7,1-5
21. Jn. 5,1-5
Mt. 22,34-40
22. Ter 15,1-18
Mt. 7,15-20
23. MTörv 8,2-3
1Kor. 10,16-17
Jn. 6,51-58
24. Iz. 49,1-6
ApCsel 13,22-26
Lk. 1,57-80
25. Ter 18,1-15
Mt 8,5-17
26. 2Kor. 4,8-16
Róm 6,3-11
Mt. 10,37-42
27. Bölcs. 10,10-14
Mt. 22,34-40
28. Bölcs. 4,13-24
Lk. 10,1-10
29. ApCsel 12,1-11
2 Tim. 4,6-18
Mt. 16,13-19
30. Ter 22,1-19
Mt. 9,1-8

Június Igeliturgikus naptára

Július Igeliturgikus naptára

1. *MTörv 7,6-11*
1Jn. 4,7-16
Mt. 11,25-30
2. *Szof. 3,14-18*
Róm. 12,9-16
Lk. 1,39-56
3. *Zak. 9,9-10*
Róm. 8,9-13
Mt. 11,25-30
4. *Ter. 28,10-22*
Mt. 9,18-26
5. *Ter. 32,23-33*
Mt. 9,32-38
6. *Ter. 41,55-42,24*
Mt. 10,1-7
7. *Ter. 44,18-45,5*
Mt. 10,7-15
8. Ter. 46,1-30
Mt. 10,16-23
9. *Ter. 49,29-50,26*
Mt. 10,24-33
10. *Iz. 55,10-11*
Róm. 8,18-23
Mt. 13,1-23
11. *Péld 2,1-9*
Mt. 19,27-29
12. *Kiv. 2,1-15*
Mt. 11,20-24
13. *Kiv. 3,1-12*
Mt. 11,25-27
14. *Kiv. 3,13-20*
Mt. 11,28-30
15. *Ef. 3,14-19*
Mt. 23,8-12

„Sarlós Boldogasszony”

A magyar elnevezés nem függ össze az eredeti egyházi elnevezéssel: Máriának Erzsébetnél történő látogatásával (visitatio). A hozzá kapcsolódó archaikus hiedelmek miatt Sarlós Boldogasszony napját inkább az aratás ünnepélyes népi előjátékának kell tekintenünk. Az aratás a parasztember életében és munkájában nagy esemény, amelyre bizonyos áhitattal és komolysággal készül. Az élet, vagyis a mindennapi kenyér a régi parasztok szemében Isten ajándéka, valamiképpen Krisztus teste (Oltáriszentség), illetőleg jelképe (Úrvacsora). A miatyánkban is ezért könyörögnek a hívek. Sarlós Boldogasszony, az aratás édesanyja és királynéja gondoskodik a szegényekről is. Telek József szerint a Boldogasszony maga is munkálkodik, arat ezen a napon. olt bátorsága cserépedénybe tenni kegyelmi kincseit. Hol vagyunk mi Jézus bátorságától?!

Sarlós Boldogasszony napját Isten elhozta, A szegény és a gazdag nagy örömmel várja. Itt van már az aratás, jön az isteni áldás. Szálljon fel hozzád Mária buzgó hálaadás.

Mária is munkálkodik Paradicsomban, Angyalokkal és szentekkel a mennyországban, Szép arany kalászokat, aratja a rózsákat, Szent Fia csűrőbe gyűjti az igazakat.

Minket is vár Szűz Mária, hogy learasson Szent Fiának, Úr Jézusnak hogy bemutasson, Te is arany kalász vagy, de bűnökkel rakva vagy, Folyamodjál Máriához, akkor el nem hagy...

Sarlós Boldogasszony a szegények és szűkségben szenvedők gondviselője, a betegségben és fogságban sinylődők pártfogója, a halottak oltalma. Egyik hazai misekönyvünk Sarlós Boldogasszony ünnepére voltaképpen a keresztyár napok leckéjét és evangéliumát rendeli. A meghosszabbított leckében Jakab apostol még így tanít: „Testvéreim, ha valaki közületek eltéved az igazságtól és valaki megtéríti őt, tudja meg, hogy aki a bűnöst visszatéríti helytelen újtjáról, megmenti lelkét a haláltól és betakarja bűneinek sokaságát”. Az Apokrif kódex előírásai, éspedig a „három jeles szolgálatás” között olvassuk, hogy a premontrei rend halottjainak egyik ünnepén, Sarlós Boldogasszony nyolcadában „az mise elvégezvén, az eledelek idején egy szegénynek annyi prevenda (praebenda) adatik, mint egy atyafiúnak”. A néphagyományban sokféle máig ismeretes az etetés, vagyis a szegények többszöri megvendégelése a halott üdvössége, ami nyilvánvalóan összefügg a kolostori, de általában a középkori gyakorlattal is. Sopron városában a hajdan virágzó nyomorultak, száműzöttek céhe a Szent Mihály templomban levő oltárát Sarlós Boldogasszony tiszteletére szentelte. A céh feladata az volt, hogy segítsen a börtönben sinylődőkön, továbbá papjuk által lelki vigaszt nyújtottak a haláraitéltéknek. Segítettek a szegényeken, özvegyeken is. Sarlós Boldogasszony áldott állapotában a várandós édesanya oltalma. Középkori misekönyveink az ünnep vigíliáján emlékeznek meg Mária anyaságáról. Kálmány Lajosnak a szegedi tájon gyűjtött adatai szerint magán az ünnepen valami keveset arasson az asszony is sarlóval, szedjen kalászt, hogy a jószág ne pusztuljon. Ekkor került a szobába a búzaborona néven emlegetett, művészien összefont kalászcsoomó is. Ott maradt egész éven át.

Bálint Sándor

16. *Kiv. 12,37-42*
Mt. 12,14-21
17. *Bölcs. 12,13-19*
Róm. 8,26-27
Mt. 13,24-43
18. *1Kor. 7,25-35*
Mt. 25,31-40
19. *Kiv. 14,21-15,1*
Mt. 12,46-50
20. *Kiv. 16,1-15*
Mt. 13,1-9
21. *Kiv. 19,1-20*
Mt. 13,10-17
22. *2Kor. 5,14-17*
Jn. 20,1-18
23. *Gal. 2,19-20*
Jn. 15,1-8
24. *1Kir. 3,5-12*
Róm. 8,28-30
Mt. 13,44-52
25. *2Kor. 4,7-15*
Mt. 20,20-28
26. *1Pét. 3,1-9*
Mt. 13,16-17
27. *Kiv. 34,29-35*
Mt. 13,44-46
28. *Kiv. 40,16-38*
Mt. 13,47-53
29. *1Jn. 4,7-16*
Jn. 11,19-27
30. *Lev. 25,1-17*
Mt. 14,1-12
31. *Iz. 55,1-3*
Róm. 8,35-39
Mt. 14,13-21

Július Igeliturgikus naptára

	MEDGYES	KISKAPUS	SZENTÁGOTA
Júniusi ájtatosságok	- plébániatemplom: esti szentmisék után - Szt. István templom: esti szentmisék előtt		
Június 2. Urunk mennybemenetele	- plébániatemplom: 9,00 (Kiskapusi búcsú – 18,00)	- Kiskapus: 18,00 - Búcsú	- Szentágota: 10,00
Június 3. Elsőpéntek	- plébániatemplom: 7,30 (román) és 18,00 - utána szentségimádás.		- Szentágota: 18,00
Június 5. Húsvét 7. vasárnapja	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 (elsőáldozás) - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30 - Erzsébetváros-14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Nagyelemező: 12,30	- Szentágota: 10,00 – utána szentségimádás
Június 12. Szentlélek eljövetele	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30; - Erzsébetváros-14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszása: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Szentágota – 10,00
Június 13. Pünkösdhétfő	- Szt. István templom: 9,30 - plébániatemplom: 18,00		- Szentágota - 18,00
Június 19. Szenháromság vasárnapja	(18-án, szombaton Somogyomi búcsú-12,00) - plébániatemplom 8,00;11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Erzsébetváros:14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 - Mikeszása: 15,00 - búcsú	- Szentágota – 10,00
Június 23. Úrnapija	- Szt. István templom: 9,30 - plébániatemplom: 18,00	- Bólya: 10,00 - Kiskapus: 19,00	- Szentágota – 10,00
Június 26. Évközi 13. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30; - Erzsébetváros-14,00	- Bólya: 8,30 - Kiskapus: 10,30 (Úrnapi szertartás) - Mikeszása: 14,00 - Hosszúaszó: 15,00	- Nagysink – 11,00 - Szentágota: 18,00
Június 29. Szent Péter és Szent Pál	- plébániatemplom: - 9,00 - Erzsébetváros -17,00- Búcsú	- Bólya: 10,00 - Kiskapus: 19,00	- Szentágota: 10,00

	MEDGYES
Július 1. Jézus szíve ünnepe Elsőpéntek	- plébániatemplom: 7,30 (román) és 18,00 - utána szentségimádás. - Szt. István templom: - 9,30
Július 3. Évközi 14. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00 ,11,00- utána szentségimádás 16,00 óráig - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30
Július 10. Évközi 15. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Erzsébetváros örmény– 14,00
Július 17. Évközi 16. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30
Július 24. Évközi 17. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Erzsébetváros latin – 14,00
Július 31. Évközi 18. vasárnap	- plébániatemplom: 8,00, 11,00 - Szt. István templom: 9,30 - Somogyom – 12,30

KISKAPUS	SZENTÁGOTA
	- Szentágota – 18,00 – dél előtt beteglátogatás
- Bólya - 8,30 - Kiskapus – 10,30 - Nagyekemező -12,30	- Szentágota – 10,00 – szentmise után szentségimádás
- Bólya – 8,30 - Kiskapus -10,30 - Mikeszásza – 14,00 - Hosszúaszó – 15,00	- Szentágota – 10,00
- Bólya - 8,30 - Kiskapus – 10,30 - Nagyekemező -12,30	- Szentágota – 10,00
- Bólya – 8,30 - Kiskapus - 10,30 - Mikeszásza – 14,00 - Hosszúaszó – 15,00	- Szentágota – 10,00
- Bólya - 8,30 - Kiskapus – 10,30	- Nagyink – 11,00 - Szentágota – 18,00

A Szentmise (sorozat) 2. Az Ige liturgiája

Szent János evangéliumának elején olvassuk: „Az Ige testté lett és miközöttünk lakozott” (Jn.1,14). Ugyanezt foglaljuk bele az Úrangyala imádkozásokor a reggeli, déli és esti harangszóra. Ez az Ige az emberré lett második személy. Világtörténelmi esemény, hogy az Isten megtestesül, az emberek közé jön és velük lakik. Bár földi élete 33 évig tartott, ígérte: „Nem hagylak el titeket... Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig”. Két formában valósul meg ez az ígért. Az egyik az isteni kinyilatkoztatás tanítása, Isten Igéi. A másik Jézus valóságos megtestesülése újra és újra a kenyér és a bor színeiben. Mindkettő megtörténik, megismétlődik a szentmisében. A szentmise első főcselekménye tehát az Ige

liturgiája, amelyben a Szentírás Igéin keresztül „Isten szól népéhez és Krisztus, aki jelen van Igéjében, hirdeti az evangéliumot”. Eppen ezért a szentmise fontos része és a szentmísehallgatás teljességéhez tartozik. Vasárnap és ünnepeken az eddigi kettő helyett három olvasmány lesz: az ószövetségi Szentírásból, az Apostolok leveleiből és az Evangéliumból. Az első századok szintén ismerték ezt a gyakorlatot. Újodásnak fog hatni, de a régi egyház ezt is ismerte, hogy évről évre nem ugyanazok a kijelölt szövegek fognak ismétlődni, hanem hároméves ciklusban sorra kerülnek az egész Szentírás szebb és fontosabb részei. Az evangéliumi szakaszt diakónus, vagy a misézó pap olvassa fel, a másik két olvasmányt azonban világi hívő olvashatja. A két olvasmányt így fejezik be: „Ez az Isten ígéje”. A hívek felelete: „Istennek legyen hála”. Az első két olvasmány után a szentmise szövegében közölt ének következik. Az evangélium befejezése: „Ezek az evangéliumi igéi”. A hívek felelete: „Áldunk Téged Krisztus”. Az evangélium után van a szentbeszéd, lehetőleg homília, amely a Szentírás felolvasott tanítását fejezi ki. Vasárnap és ünnepélyesebb szentmiséken mindig van Hiszekegy is, hitvallás. Már volt szó arról, hogy a Hiszekegy már a IV. századtól ismeretes, valójában még régebbi és a szentmisén eddig is ezt imádkozta a misézó pap, csak a hívek mondták a Hiszekegy rövidebb formáját az Apostoli hitvallást. Az Ige liturgiája az egyetemes könyörgés zárja le. Ez új az eddigi gyakorlattal szemben. Alkalmoszerűen kiválasztott szöveggel foglaljuk össze időszerű kéréseinket. Az egyes kérésekben a hívek a Mindszentek litániájának egyik feleletével kapcsolódnak bele: „Kérünk Téged, hallgass meg minket”. Ha hiszek Istenben, ennek legelőször követelménye, hogy meghallgam Isten ígét, magamra alkalmazom s töreksem szerint élni. „Az igaz a hitből él”. (Róm. 1,17) Aki legalább vasárnapról vasárnapra találkozik az isteni Igében hozzánk szóló Krisztussal, lehetetlen, hogy meg ne őrizzé hitét és a hit szerint élve jusson mind közelebb Krisztushoz, aki a lélek üdvössége.

Létyán Ferenc

Mevásárolt álmodok

Csak amit elfogadunk, azt lehet megváltani, mondják az egyházatyák. Nem szabad tehát elítélnünk szenvedélyünket, különben mindig üldözni fog minket. Nem tudunk közvetlenül ellene harcolni, mert túl nagy ellenérőt bontakoztat ki.

Meg kell kérdeznünk szenvedélyünket vágyunkról:

Miután vágyakozom, ha túl sok alkoholt iszom?

Szeretnék elmenekülni a hétköznapi szürkesége elől, más érzést szeretnék, szeretnék mélypontjaim fölé emelkedni, hogy emelkedett hangulatban a világot szebbnek és tetszetősebbnek élhessem meg? André Gide az ivás okát abban látja, hogy egy dologról szőtt álmod szeretnénk megszerezni, mivel magát a dolgot nem kaphatjuk meg. Az ivásban a boldogság álmodát vesszük meg, mert hiába futunk a boldogság után. Ám Gide tapasztalata szomorú: „A szörnyű az, hogy az ember soha nem tud eléggé berúgni.” Az ivás soha nem fogja valóban lecsendesíteni vágyakozásomat. Az ivásban mindig csak álmodni fogok arról a boldogságról, ami után vágyakozom. Ám közben egyre boldogtalanabb leszek. Lemondok arról, hogy konkrét utakon járjak, amelyek közelebb vihetnek a boldogsághoz.

Miután vágyakozom, ha nem szabadulok a munkától? Befedem azt a lelki rést, amely akkor keletkezne, ha semmi dolgom nem lenne. Magam elől futok el. Nem tudom elviselni saját magamat. Nem tudom elviselni, ha a csendben magammal és valósággal kellene találkoznom. Vagy elismerés után vágyakozom. Ezért egyre többet teljesítek, hogy ne nézhessenek át rajtam. Kapcsolat után vágyódom, hogy érezhessem magam, hogy megtapasztaljam, szeretetre méltó vagyok. Szeretném, ha feltétel nélkül elfogadnának, szeretném magamat elfogadni és szeretni tudni.

A legfontosabb, hogy végiggondoljam szenvedélyeimet. Az már minden, ha alkohollal jutok emelkedett hangulatba? Vagy már nem vágyom többre? Nem vágyakozom egy egészen más valóság után, a Lélek valósága után?

Anselm Grün

Egyek voltak a kenyértörés közösségében

Az Erdélyi Római Katolikus Nőszövetségek Egységének tavaszi lelkigyakorlatára az idén 2011. május 9. 11. között, Kolozsváron került sor. A lelkigyakorlat mottója:

„Hitben, szeretetben és jóra való együttműködésben együtt”

Arészvétel nagy létszámú volt, 14 lelki vezető és kb. 80 nőszövetségi tag volt jelen.

Az megérkezés, bejelentkezés után szentmisére mentünk a Szent Mihály templomba, utána vacsora és elszállásolás az „AGAPE” szállodában.

Kedden, 10-én reggeli után gyülekezünk a Szent Mihály Nőszövetség dísztermébe, ahol Ft. Kiss Albert: „Közösség építés keresztény módra” és Ft. Hársfalvi Ottó: „A nő szerepe az egyházban” címmel tartott előadást, melyet nagy érdeklődéssel hallgattunk. A végén hozzászólásrai került sor.

Ebéd után városnézésre indultunk, hiszen a kincses városban éppen elég látnivaló akad. Mi csak egy kis részét nézhettük meg időhiány miatt, de így is láttuk történelmi jeleit: a Báthory kastélyt, a ferences templomot, Mátyás király szülőházát, és nem utolsósorban a híres Mátyás szobrot.

Este 6 órai kezdettel Dr. Albert Júlia színművésznő szavaló estéjén és Diószegi Benjámin zongora hangversenyén vettünk részt. Mindkét előadás nagy élmény volt számunkra.

Szerdán, 11-én Ft. Solomyaer Sándor tartott előadást „Keresztény család” címmel, majd lelkipásztori tanácsok, beszélgetések hangzóttak el. Déli 12 órakor ünnepi szentmisén vettünk részt. A szentmise és az ebéd után mindig egy kicsit szomorúak vagyunk, mert következik a búcsúzkodás, de vigasztalódnak azzal, hogy majd újra találkozunk az idén Nagy Károlyon, az őszi fórumon.

A lelkigyakorlat nagy élményt jelent számunkra. Lélekben feltöltődve jövünk haza, ahol alig várjuk, hogy kedves nőszövetség (és nem csak) társainknak átadhassuk a hallottakat.

Köszönjük a jó Istennek, hogy megsegített bennünket, hogy el tudtunk menni, köszönjük Babota Tibor plébános úrnak, aki velünk együtt részt vett ezen a lelkigyakorlaton, és végül, de nem utolsó sorban köszönjük vendéglátóinknak kedvességét és munkáját és mindazt amit értünk tettek, hogy jól érezzük magunkat.

Tomanek Erzsébet

Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld

Május. Rózsálló reggel. Remény, ígélet, harmat.
A széle fütyörésem a hajnalos vigalmat.
Köszölni jött ma kedvem: apostolok lovára
kapok s vaktában érek egy messzi kis tanyára.

A kakas még az ölben pitymallatot rikongat,
az égbe furt pacsrta fityet hány éjj gondnak,
dalától messze rebben bimbórol bánat, szender.
A ház előtti kertben a kis padkán egy ember.

Apokaliptikus, vad formája és nézése:
a felszemére vak és helyén gödör van vése,
haja nyíratlan, félsz, bozontos, mint szakálla,
bakkancsa és kabátja dróttal van összezárva.

A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód kíváncsi
vagyok sorsára s kérde: Mi jót csináltat, bácsi?
Zord, bömbölő beszéde minden zugot betölt.
"Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!"

Nagy kert. S amerre nézek, száz róza róza hátán,
ráfutva fára, falra, ribizkén ül, salátán,
vad összevisszaságban, befova minden ösvény,
s bimbó bomol belőlük özönrel, egy se fővény.

Közöttük ül, szemezget e félszent, félig örült
s beszélni kezd, lementsve egy vadhajást a törül:
-Az Élet mosolyogva száguldozt hajnal-hintón,
harmatja, csókja égett minden új ember-bimbón:

s diplomaták, bitangok öt évig kaszabolták
ágyékok szép vetését... a földet letarolták...
fiam, szemem kilőtték... s mit elrontották ők:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Most konferenciáznak a nagy szélhámosok,
hogy csirában megöljék, mi újra él, mozog...
S míg lakomákon dözsöl, ki milliókat olt:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Testvéri szánalomból a szívem rádorombol:
Bátyám, én lelket oltok az evangéliomból,
midőn kobzom jósgos zenéjű verset költ:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Mécs László

Két skót az Alpokban túrázik. Egyszer csak belegurulnak egy gödörbe.
Elteelik egy nap és lefagy a nagylábujjuk.
Elteelik két nap és lefagy a fülük.
Harmadnap a gödörből kinézve fejeket pillantanak meg. Valaki bekíált:
- Itt a Vöröskereszt! Mire az egyik skót:
- Köszönjük, de nem adakozunk!

A férj későn ér haza a munkából, az asztalon egy üzenet várja a feleségétől: Anyám beteg, elmentem hozzá. Kimegy a konyhába, az asztalon is egy üzenet: kaja a frizsderben, melegítsd meg a mikróban!
Ezek után aludni megy, az ágyon újabb üzenetet talál: álmodj rólam...

A férj felbosszankodik és elindul a folyósóra cipőt húzni, de a cipőn újabb üzenet: hova-hova?.

Az öreg indián a fiával eltéved a sivatagban
- Fiam, adjál le egy lövést, hátha meghallja valaki!
A fia lead egy lövést, de semmi válasz.
Mennek tovább, majd néhány óra múlva az öreg újra mondja:
- Fiam nagyon fáradt vagyok már, adj le még egy lövést, hátha meghallja valaki!
A fiú megint lő egyet, de most sincs válasz.
Tovább mennek, az öreg alig vonszolja magát, és megint megszólal:
- Fiam, nem bírom tovább, mindjárt meghalok, adj le egy utolsó lövést, hátha meghallja valaki!
Mire a fiú:
- Nem tudok többet lőni apám. Elfogyott a nyílveszőm!

Arövidlító tanárnő már nagyon ideges:
-Te ott hátul! Mikor volt a honfoglalás?
-Tudja a bánat!
-Mikor volt a tatárjárás?
-Mit tudom én!
-Ezt a múlt órán vettük. Hol voltál te akkor?
-A kocsmában a haverokkal.
-Mit képzelsz ki vagy te?
-Én vagyok a vízvezeték szerelő és a radiátort javítom!

- Jean, átmegyek a bácsikámhoz.
- De uram, az eső szakad odakint.
- Nem baj, Jean, azt mondta az öreg, hogy akkor menjek, amikor jól esik.

Két kannibál elfog egy cigányt. Nyársra kötik, és az egyik szép lassan elkezd forgatni a tűz fölött...
Megszólal a másiknak:
-Gyere már ide, forgasd egy kicsit, míg hozok még tűzifát. De szép lassan, hogy jobban átsüljön...
Mire visszaér, a másik kannibál teljes erőbedobással forgatja a cigányt a nyárson...
-Hát Te mit csinálsz??? Nem azt mondtam hogy lassan forgasd???
-Forgatnám én lassan, de lopja a krumplit!!!!

